

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Hynkem ve věci

navrhovatele: **Z. H.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátkou Mgr. Olgou Hudcovou
sídlem Koželuhova 4274/8, 796 01 P.

a

účastníka řízení: **M. s. R.**, IČ XXXXX
sídlem R. XXXXX
zastoupený advokátem JUDr. Vilémem Fránkem
sídlem Masarykova 12, 678 01 Blansko

o neplatnost vyloučení člena spolku,

takto:

I. Návrh o vyslovení neplatnosti rozhodnutí členské schůze dne 21.10.2018 v části o vyloučení navrhovatele, a dále o povinnosti účastníka zaplatit navrhovateli 50 000 Kč, se zamítá.

II. Navrhovatel je povinen zaplatit účastníku na náhradě nákladů řízení 37 782,84 Kč do tří dnů o právní moci tohoto usnesení, k rukám JUDr. Viléma Fránka, advokáta.

III. Navrhovatel je povinen zaplatit České republice, Krajskému soudu v Brně na náhradě nákladů řízení 4 493 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Návrhem došlým soudu 21.1.2019 se navrhovatel domáhal vyslovení neplatnosti svého vyloučení z Mysliveckého spolku R. (dále jen Spolek) členskou schůzí konanou 21.10.2018. K tomu uplatnil i nárok na přiznání zadostiučinění 50.000 Kč. Napadenému rozhodnutí vytknul nesoulad s dobrými mravy, protože tak mu sdělené opakované neplnění odevzdání povolenky k lovu na rok 2018 (a další výbavy) nepovažuje za zákonný důvod pro vyloučení vzhledem k podmínce stanov, že musí jít o opakované anebo hrubé porušení. Navíc nepředcházela výzva a stanovy neobsahují „poučení“ o možnosti přezkumu. Neplatnost vyloučení má dle něj zakládat též skutečnost, že rozhodnutí z posl. let, kterými byl dvakrát postížen odebráním povolenky k lovu (šířeji rozvedl), byla nepřiměřeně přísná a nespravedlivá, takže je třeba na ně hledět jako nicotná.

Účastník navrhl zamítnutí návrhu. Podkladové rozhodnutí, na jehož základě měl navrhovatel odevzdat povolenku k lovu, vycházelo z přistižení na lovu bez ní, bylo potvrzeno členskou schůzí, ale navrhovatel ji neodevzdal. Ohradil se proti tomu, že by navrhovatele nějak šikanoval či omezoval ve výkonu mysliveckého práva. K nejvyššímu možnému trestu Spolek sáhl, až co navrhovatel „několik měsíců záměrně porušoval předpisy tím, že neodevzdal povolenku“.

Dokazováním prostřednictvím

- 1) stanov mysliveckého spolku R. ze dne 4.10.2015
- 2) zápisu z výroční členské schůze 24.3.2018
- 3) zprávy J. S. z 31.3.2018 a jeho podání Policii ČR 29.4.2018
- 4) zápisu ze schůze Výboru a dopisu předsedy Mysliveckého spolku R. ze dne 6.4.2018
- 5) dopisů navrhovatele z 9.4.2018 a 10.4.2018
- 6) zápisů z členské schůze 29.4.2018 a 13.5.2018 s presenčními listinami
- 7) bloku na pokutu z 29.5.2018 a záznamu o projednání přestupku z téhož dne
- 8) dopisem navrhovatele spolku v zastoupení advokátem z 3.7.2018
- 9) zápisu ze schůze Výboru 26.9.2018
- 10) emailové zprávy z adresy XXXXXa tištěné pozvánky z 6.10.2018
- 11) zápisu a presenční listiny členské schůze 21.10.2018
- 12) sdělením o ukončení členství z 30.10.2018
- 13) evidenčních pomůcek ohledně členství ve Spolku nebo účasti členů na akcích
- 14) zápisů a sdělení ve věci odebrání povolenky k lovu v r. 2016
- 15) osobními prohlášeními L. Z., V. M. a M. K. k osobě navrhovatele
- 16) zápisů ve spolkovém rejstříku Krajského soudu v Brně
- 17) výsledkem svědků J. P., J. S., A. H., P. K., J. H. a T. H.
- 18) listin o odebrání povolenky k lovu, o odvolání, o projednání odvolání a o rozhodnutí členské schůze o odvolání, všech z doby od 29.6.2016 do 27.12.2016,

byl zjištěn tento skutkový stav:

Navrhovatel byl dlouholetým členem a v minulosti též funkcionářem Spolku (dříve sdružení) M. spolek R., potvrzovaným na tomto právním postavení všemi listinami evidenčního¹³⁾ nebo dokumentárního^{2) 6) 9) 11)} charakteru.

Účastník je spolkem ve smyslu občanského zákoníku, zapsaným ve spolkovém rejstříku zdejšího soudu¹⁶⁾; statutárním orgánem je výbor (dále jen Výbor)¹⁾.

Pokud za účastníka navenek (vč. tohoto řízení) jednal a podepisoval „předseda Mysliveckého spolku R.“ J. T., rozumí se tím funkcionář Výboru volený z vlastních řad (orgán Předsedy spolku stanovy neupravují), který podle čl. III a IX stanov jedná samostatně ve věcech nikoli jen „M.“ anebo hospodářských (dále jen předseda).

O základních povinnostech členů stanovil (shodně ke dni tohoto rozhodnutí) čl. VI stanov tak, že člen plní rozhodnutí členské schůze a výboru; kárnou pravomoc má Výbor formou opatření, ukládajícího (mj.) dočasné omezení lovu zvěře až na 1 rok (čl. VII odst. 1); člen má právo na odvolání k členské schůzi do 15 dnů (čl. VII odst. 2, věta první). Člen může být taktéž vyloučen členskou schůzí, jestliže „hrubě nebo opětovně porušil...členskou povinnost...“ (čl. VII odst. 2, věta druhá), od porušení neprošel více jak rok (čl. VII odst. 3) a souhlasí alespoň polovina všech členů (čl. VIII odst. 2, písm. a/, odst. 3).

Účastník nezřídil rozhodčí komisi; k přezkumu rozhodnutí o vyloučení člena v čl. VII stanov určil pravomoc soudu „podle § 15 zákona o sdružování občanů“.

Dopisem předsedy ze dne 6.4.2018⁴⁾ bylo navrhovateli sděleno rozhodnutí „dnešní“ výborové schůze o odebrání povolenky k lovu na 1 rok s výzvou o její odevzdání mysliveckému hospodáři „ihned“ z důvodu nevhodného chování a lovu černé zvěře bez povolenky k lovu.

Předcházelo, že šlo o povolenku platnou (až) od 1.4.2018, kterou 24.3.2018 navrhovatel obdržel výměnou²⁾ za starou s platností do 31.3.2018. 30.3.2018 ve večerních hodinách byl zjištěn jako střelící v honitbě (členy spolku) J. S. – M. hospodář a A. H. – myslivecká stráž; podle záznamu J. S. z téhož dne došlo při tom ke slovní konfrontaci v nepřátelském duchu³⁾.

Dopisy⁵⁾ adresovanými předsedovi Spolku (2x) a Magistrátu města P. z 9.4.2018 a 10.4.2018 navrhovatel oznámil nesouhlas s odebráním povolenky vč. toho, že by ji měl odevzdat, zároveň své odvolání k členské schůzi a stížnost na „neoprávněné“ odebrání. Vyjádřil podezření na zaujatost a snahu ho poškodit, opírané i o okolnosti podobně nespravedlivého odebrání povolenky k lovu v r. 2016.

Odvolání navrhovatele projednala mimořádná členská schůze dne 29.4.2018⁶⁾ s vyslovením většinového souhlasu s odebráním povolenky a toho, že je „neplatná při neodevzdání“; navrhovatel byl přítomen.

13.5.2018 vyslechla členská schůze zprávu⁶⁾ J. S., že navrhovatel dosud nevrátil povolenku k lovu; navrhovatel byl přítomen.

Z podnětu J. S.³⁾ rozhodl dne 29.5.2018 Magistrát města P. o uložení blokové pokuty 500 Kč navrhovateli⁷⁾. Z výňatku záznamu o projednání plyne doznání přestupku navrhovatelem, obrana, že střílel na lišku, oznámení, že už byl Spolkem postižen a sdělení, že své přistížení vnímá jako schválnost od J. S. a že jde o nevděk za zásluhy a nespravedlnost.

3.7.2018 požádal⁸⁾ navrhovatel Spolek o zkrácení výměry doby odebrání povolenky z důvodu nadměrného trestu se zřetelem k udělené správní sankci a dosavadním zásluhám.

26.9.2018 požádal⁹⁾ J. S. Výbor o „pokračování v řízení p. H.. Zápis z jednání obsahuje závěr, že Výbor navrhuje vyloučení...za hrubé porušení stanov...“.

Emailovým oběžníkem z 7.10.2018 a vyvěšením tištěné pozvánky na obvyklém místě byla svolána členská schůze spolku na den 21.10.2018 s programem týkajícím se kontroly usnesení výroční členské schůze, podání zpráv funkcionářů, hospodaření a – v posl. bodě programu - „Dořešení našeho člena H. Z.“.

Členská schůze konaná 21.10.2018 po běžném projednání plánovaných bodů programu rozhodla o vyloučení navrhovatele ze spolku pro „opakované porušení stanov“.

Dopisem předsedy Výboru z 30.10.2018 (podle navrhovatele došlým 6.11.2018) bylo navrhovateli sděleno rozhodnutí členské schůze o ukončení jeho členství z důvodu „...porušení Stanov...spočívající v opakovaném nesplnění odevzdání povolenky k lovu na rok 2018, plomby a lístku o původu zvěře, které Vám bylo uloženo na základě odebrání povolenky k lovu na 1 rok“.

Od r. 2019 vedla Policie ČR, popř. orgán činný na poli přestupků, šetření ve věci odstranění kazatelny (krytého posedu) v honitbě Spolku v listopadových dnech r. 2018, přičítané navrhovateli, a věci zpronevěry peněz Spolku během let 2017 a 2018, k níž dal podnět navrhovatel. Řízení zůstala bezvýsledná.

Zjištění v tomto rozsahu byla současně mimo spor; k tomu, jak se prohlašujícím¹⁵⁾ jeví osobnost navrhovatele a jakých potvrzení či ocenění je nositelem, soud už dokazování neprováděl, neboť nic z nich by nezměnilo výsledek posouzení.

Právní stránka věci zahrnuje všeobecně závaznou i vnitro-spolkovou právní regulaci otázek výkonu mysliveckého práva, jeho sankčního omezení a kdo a jak o tom rozhoduje; stejná právní regulace se týká též zániku členství v mysliveckém spolku a způsobu, jakým k tomu dochází:

Podle § 46 odst. 1 a 2 zák. o myslivosti (v dobovém znění) platí, že *Kdo loví zvěř nebo usmrcuje jiného živočicha, musí mít u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a potvrzení o povinném pojištění; Tyto průkazy je povinen ten, kdo loví zvěř, předložit na požádání orgánu policie, orgánu státní správy myslivosti, mysliveckému hospodáři a myslivecké strážci příslušné honitby.... Povolenny k lovu vydává a podepisuje uživatel honitby na tiskopisech, které k tomuto účelu pořídil. Uživatel honitby je povinen evidenci vydaných povolenek včetně jejich vzorů archivovat nejméně 3 roky od skončení jejich platnosti.*

Podle § 20 odst. 1 prováděcí vyhlášky: *Povolenka k lovu (§ 46 odst. 2 zákona) musí obsahovat: a) evidenční číslo povolenky k lovu, b) uživatele honitby a jeho sídlo, c) název honitby, v níž je uživatel honitby oprávněn provádět právo myslivosti, d) jméno, popřípadě jména, příjmení, číslo loveckého lístku, adresu místa trvalého pobytu, popřípadě místo pobytu osoby, které je povolenka k lovu vystavena, e) druh zvěře a počet kusů, na které je povolenka k lovu vystavena, u bažanta královského, krocana divokého a spárkaté zvěře (§ 14 odst. 2) též pohlaví a u samců spárkaté zvěře i věkovou třídu, f) datum vystavení a dobu platnosti povolenky k lovu, g) podpis uživatele honitby a mysliveckého hospodáře.*

Podle § 35 odst. 4, písm. d/ téhož zák.: *M. hospodář je při své činnosti oprávněn... požadovat předložení loveckého lístku a potvrzení o povinném pojištění od osob, které loví v honitbě zvěř; při zjištění neplatnosti loveckého lístku nebo nepředložení potvrzení o povinném pojištění vyzvat lovce, aby honitbu opustil, a případ oznámit orgánu státní správy myslivosti...*

Z citované (a související) právní úpravy vyplývá, že vydávání povolenek k lovu přináležejí uživateli honitby (Spolku) a odvisí od stavu hospodaření; evidence povolenek spadá do kompetence mysliveckého hospodáře, který je zároveň jakousi „servisní osobou“ orgánu státní správy myslivosti. V logice vydávání povolenek je proto i jejich sankční odnětí, které, v kontextu s funkcí povinného *osobního průkazu* lovce, představuje zbavení práva (zákaz dle § 48a zákona o myslivosti) lovit – na dobu, jak se v rozhodnutí stanoví; lov bez povolenky se tradičně i právně pojímá jako přestupek nebo přečin pytláctví (§ 63 odst. 1, písm. b/ zák. o myslivosti, § 304 tr. zák.). Podobně v logice výkonu spolkového opatření ukládajícího zákaz lovit je i příkaz k vrácení povolenky takto potrestaným držitelem. Plomba a lístek o původu zvěře (různě s povolenkou navrhovatele zmiňované) je dokumentační výbava lovce pro případ ulovení zvěře, pročez právní ani praktická stránka jejich držení nebo odevzdání nemá potřebný přesah do posouzení věci.

Podle § 239 odst. 1, písm. a/ o. z. platí, že *Neurčí-li stanovy něco jiného, může spolek vyloučit člena, který závažně porušil povinnost vyplývající z členství a v přiměřené lhůtě nápravu nezjednal ani po výzvě spolku. Výzva se nevztahuje, nelze-li porušení povinnosti odčinit nebo způsobilo-li spolku zvlášť závažnou újmu.*

Podle § 242 o. z. platí, že *Vyloučený člen může do tří měsíců od doručení konečného rozhodnutí spolku o svém vyloučení navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti vyloučení; jinak toto právo zaniká. Nebylo-li mu rozhodnutí doručeno, může člen návrh podat do tří měsíců ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy byl po vydání rozhodnutí zánik jeho členství vyloučením zapsán do seznamu členů; jinak toto právo zaniká.*

Uvedená ustanovení jsou ochranou proti nezákonnému zásahu do práva na svobodné sdružování, které nepůsobí absolutně; jejich prostřednictvím se stanoví hlavní procedurální a věcné podmínky vyloučení člena ze spolku (čl. 4 LPS). Soudní ochrana je kvůli zachování stability a jistoty v právních vztazích limitována pouze tříměsíční lhůtou k podání návrhu na soudní přezkum, a je propadná; jejím marným uplynutím vzniká stav nezpochybnitelné platnosti rozhodnutí o vyloučení. Další meze posouzení vychází z vázanosti soudu zákonem (příp. i mezinárodní smlouvou, která je

součástí právního řádu); hledisko spravedlivého vypořádání právního vztahu nelze uplatnit jako výlučné, maximálně jako ideál usměrňující výklad a použití zákona.

Jednotlivě k obecným, procedurálním a věcným podmínkám přezkumu navrhovatelova vyloučení ze spolku:

Účastník neměl zřízení rozhodčí komisi (§ 265 o. z.), tudíž soudnímu přezkumu vyloučení navrhovatele nepředcházela pořad rozhodnutí jiného orgánu; absence „poučení“ o možnostech přezkumu ve stanovách Spolku není nic kontra legem.

Vyloučení navrhovatele bylo přezkoumatelné na základě včas podaného návrhu, což jako zřejmé vyplývá z dat tvrzeného doručení sdělení¹²⁾ o vyloučení dne 6.11.2018 (účastník nezpochybnil) a dne dojití návrhu k soudu 21.1.2019.

Smysl (v oblasti spolkového práva výjimečného) písemného sdělování rozhodnutí spolku o vyloučení dotčenému členu tkví dle názoru soudu ve významu skončení právního vztahu (jednostranném zásahu do sdružovacího práva) a pro počítání lhůt pro příp. přezkum. Tím, že o Občanský zákoník nestanoví obsahové náležitosti takovéto písemnosti, mělo by stačit i jen sdělení této skutečnosti a kdo a kdy o tom rozhodl; důvod vyloučení nemusí být uveden, jaký skutečný to byl, jde každopádně k důkazní tíži spolku.

I kdyby tedy *sdělený* důvod nastalého vyloučení neodpovídal důvodu, o kterém rozhodovala členská schůze 21.10.2018 (dále též „vylučovací“), nešlo by o procesní vadu, pro kterou by samotné její rozhodnutí bylo neplatné nebo nicotné (nemravné).

Vylučovací členská schůze 21.10.2018 byla řádně a s více jak týdenním předstihem svolána Výborem¹⁾, a to formou vyvěšení pozvánky na obvyklém místě a emailem¹⁰⁾. Vyvěšení ani navrhovatel nepopíral a třebaže svědectví J. P. nepodalo přesné datum, není rozumný důvod pochybovat o maximálně jednotkách dnů vyvěšení po datu výtisku 6.10.2018. Výtisk souboru emailové pošty obsahující pozvánku nese datum 7.10.2018 a v hromadném adresáři figuruje mj. XXXXX, kterou navrhovatel uznal za svou. Sledovat emailovou poštu implicitně spadá do členských povinností, potažmo navrhovatelovu námitku nedojítí emailu nešlo uznat důvodnou.

S navrhovatelem nejde sdílet ani kritiku samotné pozvánky po stránce obsahové, a to pro vyjádření bodu pořadu schůze: „dorešení našeho člena H. Z.“. Jde sice souhlasit, že slovesný obrat „dorešení“ je na hraně sdílnosti, nicméně ve vazbě k navrhovateli osobně významově vyjadřuje definitivu nějakého „řešení“, pročez z hlediska kompetencí členské schůze může přicházet do úvahy pouze záležitost jeho členství. Nepřekvapivě už proto, že členská základna může mít ještě v živé paměti odsouhlasení odebrání jeho povolenky k lovu před půlrokem a zprávu J. S. cca před čtvrtrohem, že ji navrhovatel stále neodevzdal, včetně návrhu na „pozastavení členství“⁶⁾. Naopak nikdo – rozumí se stanov znalý a normálně uvažující – nemohl mít očekávání, že by se např. jednou vyřešené odebrání povolenky (či cokoli jiného neznámého) mělo ještě nějak finálně vyřešit s dopadem na navrhovatele samotného. Krom toho by taky šlo klást otázku, jak vážně navrhovatel míní námitku, že na pořadu členské schůze mělo být přímo uvedeno o jeho „vyloučení ze spolku“, jestliže se pozvánka umísťuje na místo veřejně přístupné. Sankcionování (vylučování z vlastních řad) bývá dotčeným obvykle vnímáno úkorně a jako dotýkající se jeho cti a důstojnosti; v obraze toho je konečně i navrhovatelův nárok na přiznání zadostiučinění.

Souhrnně proto řečeno, oznámené „dorešení“ navrhovatele členskou schůzí může *in concreto* obstát ať z hlediska minima možných interpretací, tak po stránce kýžené diskretnosti šíření citlivé vnitřní záležitosti rel. uzavřené entity do veřejného prostoru.

Ve světle tohoto závěru pak nejde souhlasit ani s další navrhovatelovou námitkou, že mu nesdílnost pozvánky ubrala na možnosti se obhajovat. A/ Ponechá-li se stranou krajně pochybná možnost obhájit neobhajitelné (viz dále v textu), byla naopak možnost obhajoby prokázána zápisem¹¹⁾ o učinění „prohlášení“ a že „...schůze vyslechla všechny připomínky a návrhy“; jednotně bylo též dosvědčeno¹⁷⁾, že před hlasováním o vyloučení se diskuse vedla. Okolnost, že se navrhovatel nezhostil obhajoby podržení si povolenky, resp. prohlásil jen ohledně jejího odebrání (viz jak následuje), je jeho věc, prostor i možnost bránit se vyloučení za její svévolné držení měl. B/ Na to, že neurčitost jeho „dořešení“ mohlo ubrat na ochotě ostatních členů Spolku se dostavit a podpořit ho, jde v stejně hypotetickém duchu odpovědět: nebo taky ne.

Navrhovatel neprokázal, že by „...důvody, které byly pro jeho vyloučení ze spolku uvedeny ve sdělení o vyloučení, se členská schůze nikdy nezabývala“, resp. za důvod bylo „uvedeno“ jeho přistižení 30.3.2018. Toto tvrzení je v rozporu jednak se zápisem¹¹⁾ - o tom, že jde o „opakované porušení stanov“, tedy nekorelujícího s jedinečným přistižením, druhak – jakkoli je formulace kusá – existuje zřejmý kontext s průběhem předchozí členské schůze 13.5.2018⁹⁾, kterou J. S. informoval, že navrhovatel „nesplnil rozhodnutí ČS. Nevracení povolenky + plomby“ (a o předání jeho „střelby bez povolenky“ policii), jakož i tématem jednání Výboru 26.9.2018⁹⁾ ohledně „pokračování v řízení p. H. Výbor navrhuje vyloučení...za hrubé porušení stanov...“. V těchto konsekvencích je pak předestřené maření výkonu rozhodnutí členské schůzi vykresleno jako vlastně dohra („dořešení“) uvedeného, tím spíše, že není sebemenšího důvodu předpokládat, že by Výbor v roli svolavatele snad opomenul, proč ji svolal a proti všemu smyslu předchozích debat sledoval nějak dořešit navrhovatelovo – všem známo jako kázeňsky, možná i policejně vyřešené – pytláctví v březnu 2018.

V souladu s touto interpretací listinných důkazů vycházela i svědectví¹⁷⁾ J. S., A. H. a P. K. Prvé v tom, že průběžně na Výboru připomínal navrhovatelovo neodevzdání povolenky a že se o tom vedla řeč na vylučovací schůzi – krom toho, že lovil bez povolenky a jak a kým už byl za to potrestán. Druhé (alespoň) o tom, že na závěr schůze navrhovatel „...došel, hodil povolenku na stůl mysliveckému hospodáři s tím, ať si ji sežere“. Třetí, že vyloučení navrhovatele navrhl Výbor, že střílel bez povolenky a že „neodevzdal a taky nechtěl odevzdat“ povolenku.

Samotná skutečnost, že po stránce tematického obsahu členské diskuse na vylučovací schůzi vypověděl svědek J. H. o (toliko) probíraném přistižení navrhovatele na lovu bez povolenky, nehodnotí soud jako ještě v přímém rozporu s naposled uvedenými výpověďmi. Zřejmé bylo, že všichni zmínění svědci nevykazovali dobrou paměť na detailní průběh, podrobnosti odvozovaly spíš až z celkového dojmu k záležitosti vyloučení, pročť svědek J. H. dokonce popřel navrhovatelovu účast na společném honu v mezidobí, ač to navrhovatel sám potvrdil; na druhou stranu ale také výslovně nepopřel („...jestli něco dalšího..., to nevím“), že se diskuse vedla i k neodevzdání povolenky.

Okolnost, že tito svědci potvrzovali diskusi zabíhající k navrhovatelovu přistižení bez povolenky, jde ostatně posuzovat jako přirozenou a v logice tématu jejího odebrání proto, že posouzení maření „exekuce“ se pravidelně vede s přesahem do podkladového rozhodnutí. Je proto klidně možné, že už jako takové může v řetězci úsudků podléhat dodatečným kritikám, tendencím je revidovat anebo poměřovat v souběhu s jiným (úředním) postihem v mezinárodním. Je pak věcí manažerských schopností řídicího, aby příp. více vrstevnatou diskusi usměrnil už v praktickém zájmu na dosažení rozhodnutí o návrhu, jak je, ale zároveň, aby ani nebránil názorové svobodě a vyjádření postojů členů, ať už jsou s tím v užší nebo širší souvislosti. Jak kdo a pod vládou jakého vyznění či dojmu z diskuse pak hlasoval, je už věc jeho svědomí a nikoli vady plenárního rozhodování.

Presenční listinou a zápisem ze zasedání¹¹⁾, evidencí honců z 1.9. a 15.9.2018 a evidenčním listem členů¹³⁾ bylo prokázáno, že vylučovací členská schůze byla v počtu přítomných 17i členů usnášení schopná vzhledem k celkovému počtu 24 členů; přičlenění dříve „hosta“ V. k 23 členům dle členského evidenčního listu „2018“ naznačuje zářiová evidence honců i evidence vydaných povolenek k lovu¹³⁾. Pro rozhodnutí o členství bylo podle stanov zapotřebí souhlasu aspoň poloviny všech členů¹⁾, tzn. 12 členů. S vyloučením navrhovatele souhlasilo 13 členů. Rozhodnutí tedy bylo přijato v souladu se stanovami.

Z hlediska dodržení věcných podmínek pro skončení členství je soud toho názoru, že neodevzdání povolenky na základě (potvrzeného) opatření Výboru bylo zcela jistě porušením základní povinnosti člena, a to plnit rozhodnutí orgánů spolku.

Jelikož stanovy v čl. VII odst. 2 uvádí výslovně o neexistujícím odkladném účinku odvolání, měl navrhovatel odevzdat povolenku bez ohledu na to, jestli bude vůči uloženému opatření odvoláním brojít či nikoli; adekvátně tomu se též v došlém sdělení o opatření⁴⁾ uvádělo „ihned“. Měl tedy takto vykonat nejpozději 9.4.2018, kdy podal odvolání k členské schůzi⁵⁾.

Počínaje naposled uvedeným datem až do rozhodnutí o vyloučení neproběhla roční doba zániku „trestnosti“ podle čl. VII odst. 3 stanov, potažmo nezanikla možnost uložit tento nejtvrdší disciplinární trest.

Nebylo třeba posuzovat, jestli by podobný účinek nemělo i dodatečné odevzdání s podáním omluvitelných důvodů. Navrhovatel totiž neprokázal, že by povolenku příležitostně odevzdal (přesně nepřipomínaného dne) v „červnu 2018“ do rukou předsedy, protože svědectví T. H.¹⁷⁾ (syna) to rozhodně nepotvrdilo. Svědek předání (lístku velikosti obvyklé legitimace – srov. Přílohu 11 prov. vyhl.) neviděl. Neúspěch tohoto důkazu nejde zároveň považovat za nahodilý, jestliže tatáž povolenka byla pohozena hospodáři⁶⁾ po skončení vylučovací schůze a navrhovatel taktéž nedoprovodil tvrzení o jejím předání předsedovi nějakým vysvětlením důvodu změny svého postoje od doby, co předsedovi písemně vzkázal⁵⁾ o „...nesouhlasím..., že bych měl odevzdat...“ anebo „...V žádném případě neodevzdám...“; věrohodnosti tohoto tvrzení jistě ne napomáhá, že přes vědomí jeho možného významu ho podal až v průběhu řízení a zdůvodnil opomenutím advokáta.

Skutečnost trvalého neplnění povinnosti odevzdat povolenku sice neznamená, že navrhovatel každý den „opakuje“ stejné protiprávní jednání, ale to ještě nepopírá, že by takový jednočinný delikt trvající neznamenal porušení, o jakém je řeč; obecně by záleželo na konkrétní povaze deliktu, ale v posuzované věci by klidně šlo hovořit o „nebezpečnosti“ (rozuměj v poměru k zájmu na udržení kázně) rostoucí s dobou trvání *vzdoru*, která pak potencuje i přísnější postih. Hrubé porušení ve smyslu stanov v případě navrhovatele nicméně zakládal už jistě *úmysl* „V žádném případě povolenku neodevzdám“. V poměru k nedbalostnímu např. opomenutí bude úmysl vyhraněně se protivit rozhodnutí orgánu spolku vždy dosahovat „levelu“ hrubosti už proto, že si z hlediska ochrany kolektivně sdílených pravidel a důvěry v spolkový řád nejde představit nic hrubějšího.

Zákonnost navrhovatelova vyloučení tedy ve skutečnosti tkívá v hrubosti, jakou porušil povinnost okamžitého odevzdání povolenky, pročež kvalifikační mýlka uplatňující, popř. sdělující, „opakování“, pramenící z nepřipadného ohledu na četnost nevyužitých příležitostí, nehraje žádnou roli. Vylučovací členská schůze přece neposuzovala hrubost či opakovanost deliktu, který by byl skutkově vyprázdněný, nýbrž zcela určité porušení z hlediska vele-závažnosti a je jedno už, jestli se tato míra naplňuje opakovaností nebo hrubostí.

Závažnost zmiňovaného provinění podle názoru soudu nijak nesnižovalo, že po potvrzení zákazu lovit členskou schůzí 29.4.2018⁶⁾ bylo navrhovatelí předsedou sděleno, že si povolenku může nechat, slovy svědka J. H.: „Tu povolenku si nech, ta je neplatná. Pokud tě chytíme v honitbě, tak jsi pytlák...“⁴⁾. Už pro spojení s touto pohružkou (postihu dalšího deliktu) si navrhovatel nemohl pro sebe odvodit nějakou relativizaci platného zákazu a leda, že ponechání si povolenky jako takové je mu k ničemu. Zřejmá potřeba jejího odevzdání vyšla navíc najevo ještě z pohružky návrhem na pozastavení členství kvůli tomu na členské schůzi 13.5.2018⁶⁾, jakož i z návštěvy předsedy v jeho bydlišti v červnu (shodně též svědek T. H.), požadujícího odevzdání už kvůli evidenci vedené hospodářem, a na kteréžto skutečnosti se všichni návštěvu popisující jediné shodli. Ve vazbě na vzájemně korespondující údaj v zápisu⁶⁾ o „neplatnosti“ povolenky a uvedení předsedy do řízení: „...abych se s ním nepřetahoval“, jde proto jeho výrok o možném ponechání si povolenky (jakkoli ne zrovna šťastný) chápat jen jako emočně podbarvený v reakci na situační kontroverzi po neúspěchu navrhovatelova odvolání. V žádné případě, aby byl výrok interpretován jako změna povinnosti na oprávnění, popř. jako privilegium udělené *autoritou*.

Úmysl porušit povinnost, jak o tom bylo uvedeno v předchozí stati, zakládá nejen *závažnou újmu* zájmům spolku ve smyslu cit. § 239 o. z., ale i důvodný předpoklad, že jakákoliv výzva k zanechání takového jednání by byla zřejmě neefektivní, protože nápravu by z ničeho – v střetu s apriori odmítnutím – nešlo očekávat. Navíc jde poznamenat, že už i kdyby se soud v tomto bodě mýlil a za pokus taková výzva stála, její funkci naplnily obě naposled zmíněné příležitosti, ze kterých se mohl navrhovatel spolehlivě dovítit, že má přestat vzdorovat.

K obhajobě navrhovatele nemohou sloužit ani tak podané okolnosti, jako je přehlížení jeho zásluh, zlá vůle a kumulace postihů, jednodušeji, že je zjevnou obětí nedobrých poměrů ve spolku.

O zpochybnění navrhovatelových zásluh, podobně jako přirozené autority vyplývající z jeho letitého působení ve spolku, nevyšlo v řízení nic najevo. Bylo mu umožňováno (plyne zejm. ze zápisů z členských schůzí), a normálně se ujímal, uvést kdykoli k záležitostem Spolku cokoli, co považoval za důležité. Není-li to ale členská základna, popř. tradice, která by k zásluhám připojovala privilegium nehledět na platnost povolenky či odmítnout jakékoliv nepohodlné rozhodnutí spolkového orgánu, nebude to ani soud, který by „kázal“ o vhodnosti ohledů, v jejich představě zmírňoval odsudky a na způsob lektora vedl Spolek k jinému pořádání svých věcí. Z teoreticko-právní roviny hleděno by tím vybočil z nesčetněkrát formulované a připomínané zásady minimální ingerence veřejné moci, z praktického hlediska by nepodal nic závazně usměrňujícího další činnost Spolku.

Byť z dokazování vychází, že na pozadí dosavadních postihů zákazem lovu, a nově i za vyloučením navrhovatele, figurovala vždy osoba J. a S., z ničeho se ale už nepodalo, že by vůči navrhovateli vystupoval šikanačně anebo se zlou vůlí. Jeho roli v postihu v r. 2016 nejde posuzovat, neboť řešení sporných okolností a příp. závěru o pouhém nedorozumění, jak podává navrhovatel, brání již nezpochybnitelné potrestání (srov. též § 135 odst. 2 o.s.ř.). Nově přistižení navrhovatele na lovu bez povolenky – jakkoli by se mohlo zdát při faktické kontinuitě staršího a nového oprávnění malicherné – obnášelo logické a v souladu s pravomocemi mysliveckého hospodáře vysvětlení³⁾, že konal jen svou práci; naopak navrhovatel si úplně zbytečně naběhl, o nepřístojné slovní agresí ani nemluvě. Na věci jistě nic nezmění ani to, byl-li doprovázející A. H. řádně či nikoli ustanoven mysliveckou stráží. Evidence vydaných a odevzdaných povolenek, stejně jako činnost správy záležitostí spolku (vč. péče o plnění vlastních rozhodnutí), příslušející členům Výboru, bylo opět jen prací J. a S., tedy byl přímo povinen upozornit na neodevzdání povolenky k lovu.

Je pravdou, že za poslední přistižení na lovu bez povolenky se u navrhovatele sešly dvě různé sankce. Nutno však upozornit, že disciplinární sankce předcházela a ve věci téhož přestupku se

mohl u správního orgánu přímo dovolávat, právě že již bylo rozhodnuto o disciplinárním deliktu a uložené opatření lze považovat za postačující (§ 86 odst. 1, písm. l/ zákona o přestupcích). S neplněním rozhodnutí Výboru, tedy deliktem úplně jiným, se krom vyloučení už žádná jiná sankce nespojovala, tudíž vůbec nemůže být řeč o kumulaci trestů.

Naposled k názoru navrhovatele, že v řetězci dosavadních ústrků, zákeřnosti a nemravných postihů nemůže jeho vyloučení platně obstát už kvůli tomu, podepsaný soud konstatuje toto: stejně jako odebrání povolenky k lovu na r. 2018, bylo i odebrání povolenky v r. 2016¹⁸⁾ disciplinárním postihem podle stanov. O nulitě staršího rozhodnutí nemůže být řeč, pokud se odvozuje ex post z akorát podobného rozhodnutí pozdějšího, neřkuli až nynějšího vyloučení; o souběhu sankcí za naposled přistižení bez povolenky, a být nemuselo anebo Výbor není ten, kdo by sankci zostřoval, bylo už uvedeno. Podobně nulitu dosavadních sankčních rozhodnutí k povolenkám k lovu navrhovatel neprosadí ani tím, že jejich příčinu vysvětlí jednou jako nedorozumění a podruhé jako zákeřnost J. S. a spol. Jak už také bylo poznamenáno, za žádným postihem nestojí (z dokazování nevyplývá) okaté ústrky, zřejmá diskriminace, či jasná lež apod. (zvl. pokud dopadá na převážnou část celé členské základny, hlasující vždy pro potrestání), nýbrž obyčejný delikt, jehož okolnosti vycházejí z navrhovatelova líčení jako *sporné*. Leč je to právě dnešní nezměnitelnost dotyčných rozhodnutí, která nepřipouští vést k tomu dokazování a tímto revizionistickým postupem (namísto regulérním soudním přezkumem vyhrazeným své době) dospívat k závěru, že by i třeba mohla být tato rozhodnutí „neplatná“, resp. podle toho, co by se ukázalo, „nicotná“, a teprve takto by mohla vykreslit obraz zlé vůle ve Spolku, jak se dokonala navrhovatelovým vyloučením. Mnohost dosavadních postihů je sice nápadná, ale samo o sobě k ničemu, jestliže vyloučení nemá žádnou skutkovou spojitost s podstatou předchozích deliktů a bylo vysloveno za (dokonce) úmysl.

Návrh o vyslovení neplatnosti navrhovatelova vyloučení, jakož i z toho odvozený nárok na zadostiučinění, proto musel být jako nedůvodný jen zamítnut.

Úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o.s.ř.), které v dané věci spočívají v palmární odměně advokáta. Odměna za úkon 3.100 Kč/úkon je stejná, ať se počítá z ceny nároku na zadostiučinění dle § 7 AT anebo věci podle § 9 odst. 4, písm. c/ AT (§ 8 odst. 3 AT). Za 8 úkonů v řízení s připočtením režijního paušálu 300 Kč/úkon, 5x cestovních výdajů ze sídla advokátní kanceláře do sídla soudu 2.493,84 Kč a s tím spojené ztráty času 1.600 Kč přináležejí účastníku nahradit 37.782,84 Kč s DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení

k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Brno 18. 8. 2023

JUDr. Martin Hynek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Tahalová.